

สารบัญ

เรื่องที่ 1	รอยเปื้อน	7
เรื่องที่ 2	ผู้หญิงที่ขอให้ช่วยปิดป่า	41
เรื่องที่ 3	เพื่อเจ้า	85
เรื่องที่ 4	อุตุส่าห้ขอให้ช่วย	129
เรื่องที่ 5	เรื่องลี้ลับของใครบางคน	175
เรื่องสุดท้าย	ต้องห้าม	221

SAMPLE

เรื่องที่ 1

รอยเปื้อน

ตีพิมพ์ในนิตยสาร “ไซเซิตลี ซิมโจ”
ฉบับเดือนสิงหาคมปี 2016

วันที่นิตยสาร “โซเซิตลี ซินโจ” ตัดต่อมาเรื่องจะให้เขียนนิยายขนาดสั้นให้ นั่นคือวันที่ 26 พฤษภาคม 2016 ซึ่งเป็นวันที่ฉันตรวจทานต้นฉบับนิยายเรื่อง “ยูรุซาเรโย โตะ ะ โอโมอิมาเซน (ไม่หวังว่าจะให้อภัย)” รอบสองเสร็จพอดี

ช่างกะเวลาได้แม่นยำจนน่าทึ่ง อย่างไรก็ตาม แม้จะรู้สึกเสียดาย แต่ฉันก็คิดว่าคงรับงานนี้ไว้ไม่ได้ ส่วนหนึ่งเพราะตารางงานที่แน่นเอี้ยด แต่สาเหตุหลักๆ เป็นเพราะฮีมของงานคราวนี้คือ “เรื่องลึกลับ”

ฉันเป็นคนชอบอ่านเรื่องลึกลับกับนิยายสยองขวัญก็จริง แต่ไม่เคยลงมือเขียนเอง เพราะรู้สึกว่าการทำงานจะทำให้คนอ่านกลัวได้ เป็นเรื่องยากที่ต้องอาศัยฝีมืออย่างยิ่ง และที่สำคัญที่สุด ฉันรู้สึกระอึกระอ่วนที่จะนำเอา “ประสบการณ์หนึ่ง” ที่ผุดขึ้นมาในหัวมาเขียนเป็นนิยาย

พอรู้ตัวอีกที ฉันก็กำลังเสียใจไปมองห้องสไตล์ตะวันตก ที่ตอนนั้นกลายเป็นที่เก็บหนังสือไปแทบจะสิ้นเชิงแล้ว

ที่ด้านในสุดของห้องมีตู้เสื้อผ้าหลังหนึ่งที่มีชั้นเล็กชั้นน้อย ถียบจนเกือบเสื้อผ้าลำบาก ในนั้นมีโปสเตอร์แผ่นหนึ่งถูกเก็บเอาไว้ ในสภาพปิดตาย มันอยู่ในซองเอกสารของบริษัทเอเจนซีโฆษณา แห่งหนึ่ง ปากซองปิดผนึกด้วยยันต์ที่ดูน่าเกรงขาม

ทุกครั้งที่ย้ายบ้านหรือทำความสะดวกใหญ่ๆ ฉันจะขังใจ เสมอว่าควรทิ้งไปให้จบเรื่องดีไหม แต่มันก็อยู่รอดปลอดภัยมาได้ ทุกครั้ง สาเหตุก็เพราะการเอาสิ่งนี้ไปเก็บไว้ในที่ที่พ้นหูพ้นตา ทำให้ฉันรู้สึกผิด เวลาจะละมือจากมันเมื่อไหร่ ฉันจะถามตัวเอง เสมอว่าตั้งใจจะลืมมันขึ้นหรือ คิดจะมีชีวิตอยู่ต่อไปโดยทำเหมือน ไม่เคยเกิดอะไรขึ้นจริงๆ เหรอ

ฉันหันกลับมาในสภาพก้มหน้าก้มตา มองเห็นมือตัวเอง ที่ยังกำเมาส์ไม่ปล่อย

แค่ใช้นิ้วสะกดนิดหน่อย ภาพบนหน้าจอคอมพิวเตอร์ ก็เลื่อนลงมาจนเห็นไฟล์แนบที่ชื่อ “โปรเจกต์รวมเรื่องลึกลับ” ท้องไส้ฉันปั่นป่วนขึ้นมาทันที ดูท่าจะไม่ไหวจริงๆ

ฉันไม่สามารถทำให้สงบแล้วเขียนเรื่องนี้ออกมาให้อยู่ใน รูปของเรื่องแต่งได้

ฉันเปิดไฟล์แนบเพื่อหาข้ออ้างที่จะปฏิเสธ ระหว่างรอให้ โปรแกรมเวิร์ดทำงาน ฉันก็คิดในใจว่าอ้างเรื่องตารางงานแน่ๆ น่าจะ เป็นข้อแก้ตัวที่ละมุนละม่อมที่สุด แต่แล้วสิ่งที่ปรากฏบน หน้าจอก็ทำให้ถึงกับชะงัก

“นี่ทางสำนักพิมพ์มีโปรเจกต์ ‘เรื่องเล่าลับแห่งคางูระ-
ซากะ’ ซึ่งจะเป็นการรวบรวมงานเขียนที่เล่าถึงเรื่องราวที่เกิดขึ้น
ในย่านคางูระซากะอันเป็นที่ตั้งของบริษัทชินโจระของเรา”

ปลายนิ้วที่กุมเมาส์อยู่แข็งค้าง ในปากแห้งผากขึ้นมาแบบ
ฉับพลัน

เพราะประสบการณ์จริงที่ผุดขึ้นมาในหัวของฉันก็เกิดขึ้น
ที่คางูระซากะนี่เอง

ฉันพยายามมองว่าทั้งหมดเป็นเรื่องบังเอิญ คางูระซากะ
เป็นที่ตั้งของสำนักพิมพ์ชินโจระ แถมยังเป็นย่านที่มีตรอกซอกซอย
ที่มีเอกลักษณ์เฉพาะตัวอยู่เยอะ เรียกได้ว่าเหมาะเหม็งที่จะเป็น
ฉากหลังให้กับเรื่องลึกลับ แต่พร้อมกันนั้นก็อดคิดขึ้นมาไม่ได้ว่า
ทำไมถึงเอางานนี้มาเสนอฉัน ในเมื่อที่ผ่านมามีไม่เคยเขียนเรื่อง
ลึกลับเลย ไม่เคยออกปากว่าอยากเขียนด้วยซ้ำ

ฉันรู้สึกราวกับกำลังถูกบอกว่า อย่าคิดเขียนนะว่าจะปล่อย
ให้ลืม

ประสบการณ์ที่ว่านี้เป็นสิ่งที่ติดอยู่ในใจมาตลอด แต่ฉันก็
ปล่อยให้มันค้างเติ่งอยู่แบบนั้นโดยไม่ยอมหันไปเผชิญหน้ากับมัน
ตรง ๆ ทั้งที่คาใจว่าทำไมเรื่องถึงกลายเป็นแบบนั้นไปได้ แต่ก็
ไม่คิดพยายามจะค้นหาคำตอบ สาเหตุก็เพราะฉันกลัวว่าจะต้อง
มารู้สึกเสียใจภายหลังว่าทำไมตอนนั้นถึงไม่ทำแบบนี้...เลยลงเอย
ด้วยการไม่คิดถึงมัน และไม่เคยเอาไปเล่าให้ใครฟังเลยสักคน

ฉันลุกจากเก้าอี้ เหม่อมองไปในความว่างเปล่า จากนั้นก็
ก้าวไปในห้องแบบตะวันตกแล้วเปิดบานประตูตู้เสื้อผ้า

ฉันหยิบซองออกมาจากด้านในสุดของกล่องที่อัดแน่นไปด้วยเอกสาร ยังไม่ทันที่จะเปิดซองเลยแท้ ๆ ภาพรอยเปื้อนเล็ก ๆ ก็ผุดขึ้นมาในหัวเสียแล้ว

* * *

ฉันได้พบกับคุณซีโนตะ นาโอโกะเป็นครั้งแรกผ่านการแนะนำของเพื่อนสมัยเรียนมหาวิทยาลัยชื่อเซโตะ ซากิโกะ เรื่องนี้เกิดขึ้นเมื่อแปดปีที่แล้ว

ตอนนั้นฉันเรียนจบมาแล้วสามปี กำลังทำงานเป็นเจ้าหน้าที่กองบรรณาธิการของสำนักพิมพ์แห่งหนึ่งในย่านนากาโนะ โดยดูแลหนังสือประเภทฮาวทู ความรู้ทั่วไป และธุรกิจ

ยุคนั้นโซเซียลมีเดียยังไม่แพร่หลายนัก แต่ฉันก็พยายามประชาสัมพันธ์หนังสือที่ตัวเองรับผิดชอบบนโลกออนไลน์ทุกเดือน ด้วยหวังว่ามันอาจช่วยกระตุ้นความสนใจของสาธารณชนได้บ้าง

แล้ววันหนึ่ง ซากิโกะผู้เป็นเพื่อนที่ยังคบหากันผ่านโซเซียลมีเดียก็ส่งข้อความมาว่า

“ไม่ได้เจอกันนานเลยนะ ได้ดูแลหนังสือน่าสนใจอีกแล้วนี่นา ว่าแต่คนที่ชื่อซาคากิ คิเปนี่รู้จักใครที่ทำพิธีบัตเป่าเก่ง ๆ บ้างไหม”

หนังสือที่ฉันประชาสัมพันธ์อยู่ตอนนั้นเป็นหนังสือว่าด้วยเรื่องเหนือธรรมชาติและตำนานเมือง ผู้เขียนคือคุณซาคากิ คิเป นักเขียนผู้เชี่ยวชาญเรื่องเหนือธรรมชาติที่ปกติจะมีผลงานลงตามนิตยสารหรือรวมเล่มเป็นหนังสือกึ่งนิตยสารที่เรียกว่ามูคุ

“คุณซาคากินี่แหละหรอ ไม่รู้สิ แต่เขาก็น่าจะรู้อะไรแนวนี้ดี อยู่นะ”

ฉันตอบกลับโดยไม่ได้คิดอะไรมากมาย แล้วก็พิมพ์ถามต่อว่า “ว่าแต่ทำไมถึงมาพูดเรื่องปิดเป่าล่ะ เกิดอะไรขึ้นหรอ”

ผ่านไปแค่ไม่กี่นาทีซากิโกะก็ตอบกลับมามีอย่างรวดเร็ว

“จริง ๆ แล้วเพื่อนฉันกำลังมีปัญหาหนักหน่อย...เลยอยากรู้ว่าพอจะไปขอคำปรึกษาจากเขาได้ไหม”

ด้วยเหตุนี้ ฉันเลยลองติดต่อคุณซาคากิ แต่ส่งอีเมลไป เขาก็ไม่ตอบ โทรไปก็ไม่รับสาย ซึ่งไม่ใช่เรื่องแปลก เพราะปกติคุณซาคากิก็มักออกไปหาข้อมูลในที่ห่างไกลโดยไม่พกมือถือหรือคอมพิวเตอร์ติดตัวไปด้วยอยู่แล้ว แถมยังไม่รู้ด้วยว่าจะติดต่อได้อีกเมื่อไหร่ พอบอกแบบนี้ไป ซากิโกะก็ขอให้ฉันลองมาฟังเรื่องราวดูก่อน เราเลยนัดเจอกันสามคน มีซากิโกะ คุณชินดะ แล้วก็ฉัน

เนื่องจากที่ทำงานของทุกคนอยู่เลียบทางรถไฟสายโทไซ เราเลยตกลงว่าจะเจอกันที่ร้านที่อิตะบะชิ ที่จริงฉันเสนอว่าน่าจะไปย่านคางุระซากะที่อยู่ใกล้ ๆ กันเพราะมีร้านให้เลือกเยอะกว่า แต่ซากิโกะกลับบอกว่าถ้าเป็นไปได้ก็ไม่อยากเสียดเข้าไปใกล้ย่านคางุระซากะ จากนั้นก็เอ่ยชื่อร้านอิซากายะที่เป็นแฟรนไชส์เจ้าหนึ่งมา พอฉันถามเหตุผลว่าทำไม เธอก็บอกว่านั้นแหละคือเรื่องที่จะมาคุยกัน ฉันเลยเลิกถามแล้วปล่อยให้เธอเป็นคนจัดการทั้งหมด

ในวันนัดพบ ฉันเดินตามพนักงานของร้านไปยังห้องส่วนตัวที่จองไว้ ปรากฏว่าที่นั่งข้างซากิโกะมีผู้หญิงรูปร่าง

ผอมเพรียวสวมเสื้อนอกดูดีนั่งอยู่ ฉันคิดในใจว่าสงสัยนี่จะเป็น คุณซีโนตะ แล้วเธอก็รีบลุกขึ้นยืนพร้อมกับหยิบนามบัตรออกมา ยื่นให้ด้วยท่าทางของคนที่ทำแบบนี้มาจนชำนาญ

“ต้องขอโทษที่รบกวนตอนกำลังงานยุ่งนะคะ ฉันชื่อ ซีโนตะคะ”

เธอเป็นคนที่ดูคล่องแคล่วปราดเปรี้ยวจนไม่น่าเชื่อเลยว่า อายุรุ่นราวคราวเดียวกัน บนนามบัตรของเธอมีชื่อบริษัทเอเจนซีโฆษณา และพอเห็นชื่อบริษัทบนนามบัตรของฉัน เธอก็อุทานออกมาว่า “เมื่อเช้าเพิ่งคุยเรื่องลงโฆษณาในหนังสือพิมพ์ ‘นิคเคอิ’ กับ ‘โยมิอูริ’ ไปสินะคะ”

“เฮ นี่เป็นผู้ดูแลงานนั้นหรือเปล่าคะ”

“ไม่ได้ดูแลโดยตรงหรอกคะ แคंबังเอิญเข้านี้ไปเห็นเข้าพอดี”

เธอพูดพลางยิ้มอย่างสุภาพ แล้วซากิโกะก็โพล่งขึ้นมาว่า “ไม่ต้องทำตัวมารยาทดีกันขนาดนั้นก็ได้น่า ทั้งคู่เลย” พอได้ยินแบบนี้คุณซีโนตะก็ดูผ่อนคลายลง ผุดรอยยิ้มขึ้นมา

ซากิโกะก็ไปที่คุณซีโนตะสลับกับฉันพร้อมกับแนะนำให้รู้จักกัน “นี่เพื่อนสมัย ม.ปลาย ส่วนนี่เพื่อนสมัยมหา’ลัย” คุณซีโนตะกับฉันเลยยิ้มแล้วพูดออกมาพร้อมกันโดยไม่ได้ตั้งใจว่า “นี่ที่ว่านะใคร” จากนั้นเราก็มองหน้ากันแล้วหัวเราะอีกรอบ ฉันรู้สึกขึ้นมาว่าน่าจะเข้ากับคนคนนี้ได้ดีทีเดียว เพราะจังหวะจะโคนในการรับส่งมุกของเราดูน่าจะคล้ายกันมาก

ก่อนที่จะเข้าประเด็นสำคัญ เราชนแก้วแล้วคุยเรื่อง ลัพเพพระกันอยู่พักใหญ่ ๆ คุยเรื่องของซากิโกะที่เป็นตัวเชื่อม ระหว่างเราบ้าง เรื่องงานที่ต้องทำโอทีอีกสักเท่าไรบ้าง และด้วยความที่กำลังอยู่ในจุดรวมตัวที่สะดวกกับทุกฝ่าย เราเลยคุย ไปไกลขนาดที่ชวนกันว่าจากนี้ไปมานัดดื่มหลังเลิกงานดีไหม ทำเอาฉันเกือบลืมไปหลายรอบว่าซากิโกะให้มาเจอกับคุณซีโนตะ เพื่ออะไร เราคุยกันอย่างเพลิดเพลिनเหมือนเพื่อนทั่วไปที่มานัดเจอกัน แล้วประเด็นก็เริ่มหันเหไปสู่เรื่องความรัก ซากิโกะเอา เรื่องแฟนที่คบกันมาตั้งแต่สมัยมหาวิทยาลัยมาบ่นเหมือนเคย เสร็จแล้วคุณซีโนตะก็พูดด้วยเสียงที่ต่ำลงว่า “ที่จริงเรื่องที่จะขอปรึกษาวันนี้ก็เกี่ยวข้องกับอะไรแบบนี้เอง” จากนั้นเธอก็เริ่มเล่าเรื่องของตัวเอง

“ก่อนหน้านี้ไม่นานฉันเคยมีคนที่ตั้งใจว่าจะแต่งงานด้วย อยู่ค่ะ”

คำว่าแต่งงานทำให้ฉันเกือบจะตอบกลับด้วยน้ำเสียงสดใส โดยอัตโนมัติ แต่แล้วก็เอะใจขึ้นมาได้เลยชะงักไป เพราะเธอใช้ คำว่าเคยซึ่งแปลว่าเป็นเรื่องที่จบไปแล้ว แกมหน้าตายังบอกชัดว่า นี่ไม่ใช่เรื่องดีอีกด้วย

ฉันขออนุญาตทั้งสองคนแล้วหยิบสมุดบันทึกกับปากกา ลูกสีนออกมา

“เขาเป็นพนักงานธนาคารที่อายุมากกว่า 2 ปี เราเจอกัน ในงานปาร์ตี้ เขาเป็นคนอ่อนโยน แล้วก็เข้ากับฉันได้ดี”

คุณซีโนตะหยุดพูดแล้วถอนหายใจ

“หลังจากที่คบกันได้ราวครึ่งปีเขาก็เริ่มพูดว่าอยากแต่งงานที่จริงตอนนี้พอมาคิดดูก็รู้สึกเหมือนกันว่าออกจะเร็วไปสักหน่อย”

“อ๊ะ แต่ฉันเข้าใจนะ อันที่จริงช่วงที่คบกันได้สักครึ่งปีนี่แหละที่จะกระตือรือร้นเรื่องแต่งงานที่สุด” ซากิโกะพูด ก่อนจะยิ้มเหมือนเย้ยตัวเอง “แต่คำพูดฉันก็ไม่น่าเชื่อถือเท่าไรหรอกนะ”

กรณีของซากิโกะนั้นตรงกับสำนวน “ฤดูใบไม้ผลินานเกิน” ที่ใช้สื่อถึงคู่ที่คบกันมานานแต่ไม่มีทีท่าว่าจะได้แต่งงานกันสักทีแบบเป๊ะ ๆ และเธอก็เพิ่งบ่นไปหยก ๆ ว่าย้ายมาอยู่กับแฟนได้ห้าปีแล้ว แต่ไม่มีความคืบหน้าเรื่องแต่งงานเลยสักนิด ท่าทางของซากิโกะทำเอาคุณซีโนตะถึงกับยิ้มไปด้วย

“แล้วซากิจึงก็แนะนำให้ไปหาหมอดูที่ว่ากันว่าแม่นมาก ๆ”

“เฮ้ หมอดูชื่ออะไรนะ”

ฉันเปลวชะโงกตัวออกไป นี่เป็นนิสัยเสียที่ติดมาจากงานพอดีช่วงนั้นหนังสือแนวจิตวิญญาณกำลังมาแรง หมอดูที่มาออกหนังสือก็มีอยู่หลายคน ถ้าเป็นหมอดูแม่น ๆ ฉันก็น่าจะเคยได้ยินชื่อเสียงมาบ้าง

แต่คำตอบของซากิโกะกลับไม่เป็นอย่างที่คิดเลยแม้แต่หน่อย

“ไม่รู้จักชื่อหรือก แต่เขาเรียกกันว่ามารดาแห่งคางูระซากะ... หน้าตาคุณแล้วก็เหมือนคุณป้าธรรมดาที่เห็นอยู่ทั่วไป ชุดที่ใส่ก็เป็นเดรสลายดอกเล็ก ๆ ไม่ใช่เสื้อคลุมประหลาด ๆ ส่วนผมก็ไวยาวแล้วตัดหยิกแบบที่พวกคุณป้าชอบทำกัน...ที่เขาเรียกกันว่าทรงโซวโจไซโหมนะ แต่ตานี้คมกริบ หน้าไม่ยิ้มเลยสักนิด ออว่านี่สุด ๆ

เซียวละ ส่วนร้านนะ ที่คาจุระซากะมีทางแยกที่มีร้านรอยัลโฮสต์ กับห้างมัตสึยะอยู่ไซ้ใหม่ละ ถ้าเดินลึกเข้าไปจะเจอแมนชั่นหนึ่ง ร้านก็อยู่บนชั้น 4 ของแมนชั่นนั้นนั่นแหละ ไม่ได้ติดป้ายอะไรเลย ไม่มีโฮมเพจด้วย”

“แล้วซากิโกะไปรู้จักมาได้ยังไง”

“เพื่อนบอกต่อมาอีกทีนะสิ เห็นว่าพวกนักการเมืองกับ ดาราแอบไปดูดวงที่นั่นกันเยอะด้วย”

“แบบที่เขาเรียกกันว่าต้องรู้จักถึงจะรู้จักสินะ”

ฉันพูดอย่างตื่นเต้น หากหมอดูคนนี้ยังไม่เคยออกหนังสือ มาก่อน ฉันอาจไปทาบตามให้มาเขียนเล่มแรกได้ก็ได้อ

“แล้วตอนนี้เขายังดูดวงที่นั่นอยู่หรือเปล่า”

“อืม รู้สึกร้านตรงนั้นจะปิดไปแล้วนะ”

คำตอบของซากิโกะทำเอาใจผ่อ หากลองหาในอินเทอร์เน็ต อาจพอเจอข้อมูลบ้าง แต่แบบนี้ก็เข้าถึงตัวยากขึ้นไปอีกชั้น ฉัน คิดในใจว่ากลับบ้านเมื่อไหร่ต้องลองค้นดู ส่วนปากก็เอ่ยต่อแบบ ไม่ได้คิดอะไรว่า “แล้วซากิโกะไปดูดวงเรื่องอะไรนะ”

ฉันไม่ได้ถามเพราะอยากรู้จริงๆ จังๆ แค่พูดเพื่อให้ บทสนทนาเดินหน้าต่อไปได้ แต่สายตาของซากิโกะกลับดู หลุกหลิกไปชั่วขณะ แถมยังตอบแบบอ้อมอ้อมว่า “อืม มันก็...” ฉันเลยรู้ว่าคงเป็นเรื่องที่เธอไม่ค่อยอยากพูดถึงตรงนี้ ไม่น่าจะเป็นเรื่องเกี่ยวกับแฟนคนที่ “ฤดูใบไม้ผลินานเกิน” คนนั้นก็ได้อ ฉันเลยไม่ได้ซักไซ้อะไรอีก

“ขอโทษนะที่พูดนอกประเด็น แล้วยังไงต่อ คุณซีโนตะเลยไปหาหมอดูคนนั้นมาหรือคะ”

พอหันไปทางคุณซีโนตะ เธอก็ตอบว่า “ฮะ ใช่ค่ะ” พลังขยับเปลี่ยนท่าหนึ่งด้วยท่าที่ที่ดูลึกลับนิดๆ ก่อนจะหลุบตาลงแบบเศร้าๆ

“ปรากฏว่าเขาฟันธงว่า ‘จะไม่มีความสุข’ ค่ะ แถมยังบอกอีกว่า ‘อย่าแต่งงานกันจะดีกว่า’...ตอนนั้นฉันตกใจจนพูดอะไรไม่ออก นั่นเป็นครั้งแรกเลยด้วยที่ไปดูดวงแบบจริงจังๆ จังๆ ฉันนึกว่าหมอดูนี้ไม่ว่ายังไงก็จะพูดสิ่งที่เราอยากฟังออกมาเสียอีก”

“เข้าใจเลยค่ะ”

ฉันพยักหน้า ถึงจะไม่เคยไปหาหมอดูด้วยเรื่องอื่นที่นอกเหนือจากงาน แต่ก็เคยมีหมอดูคนหนึ่งเล่าถึงเทคนิค “โคลด์รีดดิ้ง” ที่บรรดาหมอดูชอบใช้กันให้ฟัง

“โคลด์” ในที่นี้หมายถึง “ไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า” ส่วน “รีดดิ้ง” หมายถึง “การอ่าน” พูดอีกอย่างก็คือเป็นเทคนิค “อ่านข้อมูลของอีกฝ่าย” ที่ใช้ในการพูดคุยที่เกิดขึ้นแบบไม่มีการเตรียมการล่วงหน้า หมอดูที่ใช้เทคนิคโคลด์รีดดิ้งจะเดาข้อมูลของลูกค้าผ่านสิ่งที่สังเกตเห็นหรือได้ยินในบทสนทนา ในกรณีที่เขาถูกลูกค้าก็จะตั้งว่า “รู้เรื่องของเรานานแค่ไหนได้ยังไง” แล้วปักใจเชื่อว่าหมอดูต้องมีพลังเหนือธรรมชาติอย่างแน่นอน

จากนั้นระหว่างที่ทำนายโดยอาศัยการเดาข้อมูลของลูกค้าไปเรื่อยๆ หมอดูก็จะสอดแทรก “คำพูดที่อีกฝ่ายอยากฟัง” เข้าไป ผลคือลูกค้าจะคิดว่า “หมอดูคนนี้ดูแม่นจริงๆ” แล้วควักเงินจ่าย

ด้วยความยินดี หมอคุณนั่นแล้วว่า คนที่มาดูดวงคือคนที่กำลังมีเรื่องสับสนลังเลอยู่ในใจ ขอแค่จับจุดให้ถูกว่าคำตอบที่ต้องการคืออะไรแล้วให้ความมั่นใจว่า “นั่นคือคำตอบที่ถูกต้อง” เท่านั้นงานของหมอดูก็เป็นอันเสร็จสมบูรณ์แล้ว

แน่นอนว่าไม่ใช่หมอดูทุกคนจะใช้เทคนิคนี้ ฉันจินตนาการได้ไม่ยากเลยว่าคุณซีโนตะจะตกใจแค่ไหนที่จู่ ๆ ก็ได้ฟังคำตอบที่คาดไม่ถึงขนาดนั้น

“แต่ถ้าเขาทำนายแล้วผลมันออกมาแบบนี้จริง ๆ ก็ช่วยไม่ได้จริงไหมคะ เรารู้สึกแย่และคิดว่ารู้งี้ไม่มาดีกว่าก็จริง แต่คนที่เข้ามาถามถึงที่ก็คือเราเอง ฉันเลยตั้งใจว่าจะพูดขอคุณ จ่ายเงินแล้วก็กลับ...แต่แฟนฉันกลับโมโห เขาโวยวายเสียงดังว่า อย่ามาพูดเป็นเล่นนะ ไร้สาระเป็นบ้า...ฉันไม่เคยเห็นเขาพูดจาแบบนี้มาก่อนเลยช็อกไปเลย...รู้สึกไม่แน่ใจขึ้นมาว่าแต่งงานกับคนคนนี้ไปจะดีแน่หรือ”

คุณซีโนตะเล่าด้วยใบหน้าเหินฮ่อยล้าก่อนจะยกเบียร์ขึ้นมากะดกอย่างรวดเร็ว ถอนหายใจแรงราวกับอยากจะทำอะไรสักอย่างที่ตกค้างอยู่ในร่างกายออกไป

“สุดท้ายเขาก็ตั้งแผนฉันออกมาโดยที่ยังไม่ได้จ่ายเงิน หลังจากนั้นก็เอาแต่พูดตำหนิหมอดูคนนั้นทั้งวัน ฉันยิ่งฟังก็ยิ่งรู้สึกรำคาญขึ้นเรื่อย ๆ ทั้ง ๆ ที่ก่อนหน้านี้ยังคิดว่าถ้าจะแต่งงานละก็ต้องเป็นผู้ชายคนนี้เท่านั้นอยู่เลย แต่จู่ ๆ ก็เหมือนกับเริ่มหมดใจขึ้นมาดื้อ ๆ”

เธอใช้นิ้วหัวแม่มือถูขอบเหยือกเบียร์เข้าไปซ้ำมาราวกับพยายามจะลบความทรงจำในอดีต

“ฉันเลยพูดออกไปแบบที่เล่นทีจริงว่า ‘ฉันเลิกกันดีไหม’ แล้วเสริมว่า ‘ก็หมอดูคนนั้นยังบอกแบบนี้เลย’ ฉันคิดว่าถ้าพูดแบบนี้ไปเขาจะไม่วู้สึกเสียศักดิ์ศรีมากนัก...แต่ผลกลับตรงกันข้ามเลย เขายังโมโหว่า ‘นี่เชื่อคำพูดของยายป้ามันด้วยหรือ’ แล้วก็จ้องฉันตาเขียว จากนั้นก็บอกว่า ‘ถ้าเลิกกันละก็ฉันจะตายให้ดู’ ”

ฉันกลืนน้ำลาย ไม่รู้ว่าควรแสดงท่าทียังไงดี หากเธอเล่าเรื่องแฟนเก่าคนนี้ให้ฟังในเชิงขำขัน ฉันก็คงหัวเราะผสมโรงว่า “หุย แบบนี้ก็มีด้วย” แต่สาเหตุที่ทำให้เรามาเจอกันในวันนี้คือเธอ “อยากทำพิธีปิดเป่า” จากนั้นคำว่า “ปิดเป่า” ก็มาเจอกับคำว่า “จะตายให้ดู” อย่างบอกนะว่า...คิดแล้วฉันก็วางตัวไม่ถูก

“พอเจอกันครั้งต่อมาเขาก็เอาข้อมือที่มีผ้าพันแผลให้ดู บอกว่า ‘ครั้งนี้พลาดไป แต่ถ้าเธอยังบอกว่าจะเลิกกันอีกละก็คราวนี้ฉันจะตายจริง ๆ’...ก่อนหน้านั้นฉันยังพอจะมีใจให้เขาอยู่ แต่พอเจอแบบนี้ใจมันก็หมดไปเลย คิดแต่ว่าควรทำยังไงถึงจะเลิกกันได้แบบไม่มีเรื่องมีราวที่สุด”

เสียงของคุณซีโนตะเริ่มสั่นเครือ ฉันนึกว่าเธอจะร้องไห้ แต่เธอก็กักริมฝีปากไว้ไม่ยอมร้องออกมา

เธอคงจะเจ็บปวดไม่น้อยเลย คนที่ครั้งหนึ่งเคยรักถึงขั้นที่คิดจะแต่งงาน...ไม่สิ เพราะแบบนี้แหละถึงยิ่งเจ็บ คำพูดอย่างถ้าเลิกกันจะตายให้ดูนั้นฟังเป็นอะไรไม่ได้เลยนอกจาก

การข่มขู่ เขาไม่สนว่าเขาจะรู้สึกยังไง คิดแต่จะให้เป็นไปตามที่ตัวเองต้องการ และนั่นย่อมส่งผลต่อความไว้วางใจกันอย่างไม่อาจหลีกเลี่ยง

“ฉันไม่รู้ว่าจะทำยังไงดี ใจหนึ่งก็อยากจะเลิก แต่ถ้าเลิกเขาอาจฆ่าตัวตายก็ได้ ฉันไม่รู้ว่าเขาเอาจริงแค่ไหน...บางครั้งก็อดคิดไม่ได้ว่าแค่ขู่อะไรไปอย่างนั้นเอง ไม่ได้คิดจะตายจริงๆ ทropic แต่อีกใจก็กลัวว่าแล้วถ้าเขาตายขึ้นมาจริงๆ ละจะทำยังไง... สุดท้ายฉันเลยต้องถอนคำพูดที่ขอลีกไป”

“ตอนนั้นฉันควรทำยังไงกันแน่” คุณซีโนตะถาม แต่ฉันเองก็ตอบไม่ได้ ถึงจะมีคำตอบสำเร็จรูปที่เหมือนจะสมเหตุสมผลอย่างไรเมื่อบอกเลิกไปแล้วก็ต้องไปต่อให้สุดโดยไม่คืนคำ แต่นั่นก็ไม่ได้หมายความว่ามันจะเป็นคำตอบที่ถูกต้องในสถานการณ์นี้

“หลังจากนั้น ทุกครั้งที่เจอหน้ากันบรรยากาศจะตึงเครียดตลอด บางทีเขาก็โทรมากลางดึกแล้วบอกว่า ‘รีบมาหาเดี๋ยวนี้เลย ไม่งั้นจะตายให้ดู’ ตัวเขาเองมีรถขับ แต่ถ้าวันไหนรู้สึกแยขึ้นมา ก็จะตีมเหล่าแล้วโทรเรียกฉันให้ไปหา...ส่วนฉันนะอย่างว่าแต่รถเลยแค่ไปขับขี้อย่างไม่มี เวลาออกไปก็ต้องนั่งแท็กซี่ตลอด ใจจริงแล้วฉันทั้งเบื่อบ้างรำคาญ แต่ก็พยายามทำตัวให้เป็นปกติที่สุด ถึงอย่างนั้นเขาก็ยังบอกว่า ‘จริงๆ แล้วไม่ต้องอยากมาละสิ เกลียดฉันแล้ว ไซ้ใหม่ละ’ ฉันพยายามปลอบว่า ‘ไม่ใช่อย่างนั้นสักหน่อย’ แต่เขาก็เอาแต่คร่ำครวญไม่เลิก พอมาถึงจุดหนึ่งเขาก็คาดคิดว่า ‘พูดความจริงออกมาสิ’ ฉันเลยตอบไปว่า ‘พูดจริงๆ เลยนะ พรุ้งนี่ฉัน

ต้องไปทำงานแต่เช้า เรียกออกกลางดึกแบบนี้มันเห็ดรื้อน’ พอได้ยินแบบนี้เขาก็ร้องห่มร้องไห้ว่า ‘นี่เห็นงานสำคัญกว่าฉันสินะ’ ”

“เฮ้อ แบบนี้นะไม่ไหวจริงๆ นะ”

ซากิโกะเกาหัว

“ไม่ว่าจะฟังกี่ครั้งก็ไม่ไหว นาโอโกะนี่ก็ช่างทนได้ ถ้าเป็นฉันนะสลัดทิ้งไปตั้งแต่เนิ่นๆ แล้ว”

“ที่จริงถ้าฉันทิ้งเขาไปตั้งแต่เนิ่นๆ ทุกอย่างอาจดีกว่านี้ก็ได้สินะ”

คุณซีโนตะเบนสายตาเศร้าๆ ไปทางซากิโกะ

“ถ้ารู้ว่าจะสุดท้ายแล้วเรื่องมันจะลงเอยแบบนี้ ฉันน่าจะทิ้งเขาให้เด็ดขาดไปตั้งแต่แรก แต่เพราะไม่ยอมตัดให้ขาดแล้วไปเจอเขาอีกเรื่อยๆ นี่แหละถึงได้...”

คุณซีโนตะหยุดพูด แต่ฉันก็พอเดาออกว่าสุดท้ายเรื่องจะจบลงแบบไหน ผู้ชายคนนั้นคงจะไม่อยู่ในโลกนี้แล้ว มันถึงไม่ได้ถูกเอามาเล่าต่อในฐานะเรื่องฮาซัน แต่เป็นเรื่องที่มีความเกี่ยวข้องกับ “การปิดเป้า” แทน

“วันหนึ่งเขาก็บอกฉันว่า ถ้าไม่ไปหาภายในเที่ยงคืนของวันนี้ฉันก็จะฆ่าตัวตาย”

คุณซีโนตะเล่าต่อด้วยท่าทางลึกลับ

“แต่วันนั้นฉันไม่มีอารมณ์จะไปจริงๆ พอคิดว่าจะต้องใช้ชีวิตแบบนี้ไปถึงเมื่อไหร่ เขาต้องการอะไรกันแน่ ฉันก็รู้สึกเหม็นเบื่อไปหมดทุกอย่าง...จริงอยู่ว่าส่วนหนึ่งก็เพราะพรุ่งนี้ต้อง

นำเสนองานสำคัญด้วย แต่ที่หนักกว่าคือฉันรู้สึกเหนื่อยกับปัญหาที่ไม่เห็นทางออกนี่จนเกินทนแล้ว”

“แล้วงานของเขาละคะ”

“ดูเหมือนในช่วงท้ายๆ จะลาหยุดตลอดเลยคะ”

คำว่าช่วงท้ายๆ ทำให้ฉันเปลือยกำปากกาลูกกลิ้งแรงขึ้น โดยอัตโนมัติ รู้สึกราวกับมือจะไสล้อย่างมาบิบเค้นที่ท้องน้อย

“ฉันกดปิดมือถือโดยไม่ตอบข้อความเขา ตอนนั้นรู้สึกแคว่อยากให้มีอะไรสักอย่างเปลี่ยนไป ฉันทนกับความสัมพันธ์แบบนี้ต่อไปเรื่อยๆ ไม่ไหวแล้ว...ถ้าทำแบบนี้ฉันก็จะได้นอน หรืออย่างน้อยก็ไม่ต้องไปหาเขาที่บ้านแล้วให้เขาคอยพูดจิกกัดจนถึงเช้า ฉันจะได้นอนพักผ่อนสบายๆ ในห้องตัวเอง มีเวลาเตรียมตัวสำหรับการนำเสนอวันพรุ่งนี้...แต่สุดท้ายฉันก็หลับไม่ลงเลยสักงีบถึงอย่างนั้นก็ไม่มีอารมณ์จะเปิดมือถือ ฉันเลยไปบริษัททั้งๆ อย่างนั้น นำเสนองานเสร็จ...กว่าจะเปิดมือถืออีกทีก็ตอนพักเที่ยง ฉันเช็คข้อความแบบกล้าๆ กลัวๆ คิดไปว่าคงมีข้อความส่งเข้ามาเป็นสิบๆ แต่ผิดคาดที่เขาไม่ได้ติดต่อเข้ามาเลย...ทำเอาฉันรู้สึกว่าอะไรกัน ชู้น้ำจะเลิกสนใจให้เร็วกว่านี้ซะก็ดีหรอก แต่ยอมรับเลยว่าฉันรู้สึกโล่งใจขึ้นมากจริงๆ”

แล้วคุณซีโนตะก็เงยไป เธอทำท่าเหมือนกลืนอะไรลงคอ ก่อนจะพูดต่อว่า

“แล้วคืนนั้นครอบครัวของเขาก็โทรมาบอกว่าเขาตายแล้ว”

จากปากคำของผู้เห็นเหตุการณ์ ขณะที่รถของแฟนคุณซีโนตะกำลังแล่นขึ้นเนินของคางูระซากะ จู่ๆ คนขับก็หักพวงมาลัย

ฟุ้งชนเสไฟฟ้าตรงช่วงถนนคางระชากะนากาโดริ คนขับเสียชีวิต
คาที่ เนื่องจากวันนั้นเขาไม่ได้สวมหมวกนิรภัย นี่จึงไม่ใช่อุบัติเหตุจากการ
เมาแล้วขับ ตำรวจเองก็สรุปว่าน่าจะเป็นการฆ่าตัวตาย

“ฉันจิตตกแล้วก็เอาแต่โทษตัวเอง”

คุณชิโนตะพึมพำ

“ถ้าวันนั้นฉันยอมไปบ้านของเขาละก็...แต่ว่า สิ่งที่ทำให้
รู้สึกแย่ที่สุดก็คือตัวฉันเองที่แอบคิดว่าช่วยไม่ได้ ยิ่งงัดความ
สัมพันธ์แบบนี้ก็ลากยาวไปตลอดชีวิตไม่ได้อยู่แล้ว ฉันรู้สึกผิดกับ
ตัวเองที่คิดแบบนี้ค่ะ”

“แต่ฉันก็ว่ามันเป็นเรื่องที่ช่วยไม่ได้จริงๆ นะคะ”

ฉันโพล่งออกไป มันเป็นคำพูดจากใจจริง ต่อให้ไม่ใช่วัน
นั้น ยิ่งงัดก็ต้องมีสักวันที่เธอทนกับการเรียกร้องของเขาไม่ไหว
อีกต่อไป และเธอก็ไม่ใช่คนผิดเลยสักนิด

“อย่างที่ซากิโกะพูดเมื่อกี้นั้นแหละ ฉันว่าคุณชิโนตะนะ
อดทนยอมมาเกินพอแล้ว คุณคงทรมานมาก แล้วของแบบนี้
ก็ไม่ใช่อะไรที่จะทำให้ใจได้เลยทันทีด้วย”

“ไม่ใช่แบบนี้”

คนที่พูดชัดขึ้นกลับเป็นซากิโกะ

“เรื่องมันไม่ได้จบแค่นั้นนะสิ เนอะ นาโอโกะ”

คุณชิโนตะพยักหน้า ริมฝีปากเผยอเล็กน้อย

“พอตีว่าฉันทำงานดูแลสื่อโฆษณาในระบบขนส่งค่ะ”

“โฆษณาในระบบขนส่งเหอะคะ”